

Jaroslav Kolůch

Ajťák

Spousta lidí si představuje ajťáka jako zakřiknutého podivína, který celý den jen sedí u počítače a o reálný život nejeví zájem. Jsem ajťák, a je pravda, že většina mých zážitků pochází z počítačových her a simulátorů.

Na PC jsem úspěšný farmář a pilot. V reálu jsem správce sítě.

V kanclu jsme tři. Kolega Mirek je z Orlických hor a kolega Martin je z Krkonoš. Já pocházím ze Slovácka. A tady nastává problém. Klimatizace. Obzvláště teď v létě. Oni, jakožto horalové, mají rádi zimu. Já, kluk z nížiny, nemusím klimatizaci vůbec. Teplo mi nevádí, jsem na něj zvyklý. Studený vzduch z klimy mi ale vadí hodně. Bohužel horalové mají početní převahu. Říkají tomu demokracie. Já tomu říkám klimatizační teror. Klima jede na plný výkon, a i když je venku vedro, sedím v kanclu v mikině, cucám čaj a jsem dost podrážděný. Demokrati si ze mě utahují, že mi klimatizace způsobila klimakterium - mám prý všechny příznaky.

„Jak mám vědět, kde je na vaší klávesnici vlnka?!“ jsem protivný do telefonu. „Ne, nepřijdu se na to podívat. Nemám teď čas!“ končím hovor a jdu farmařit na Facebook. Jsou žně a potřebuju sklidit obilí, dřív než přijde bouřka a vymlátí mi klasy.

Když mám sklizené, mrknu na seznamku. Vztahy mi moc nejdou. Většinou pohořím na upřímnosti. Hned na začátku na sebe prásknu všechny špatné vlastnosti a ženu tím dokonale odradím. Příště budu chytřejší a budu o sobě mluvit jen v dobrém. A radši nebudu říkat, že jsem ajťák - vzbuzuje to zbytečné předsudky.

Zaujal mě inzerát: „Logicky uvažující žena hledá muže přiměřeného věku, gentlemana s kulturním rozhledem, se vztahem ke sportu a se smyslem pro humor :-“ Logicky uvažující žena... Zajímavé.

Odepsal jsem: „Ahoj. Tady vtipný a sečtělý gentleman sportovec, typ Clark Kent - nesmělý až do doby, kdy jde do tuhého. V tom momentě své brýle odhazuji v dál a měním se v hrdinu :-“ Láska nemá logiku :-“

Kupodivu jsem se dočkal odpovědi. Smluvili jsme si rande a já v duchu inzerátu přislíbil dobrodružný výlet. V Brně. To jsem si naběhl! Musím něco vymyslet... A sehnat auto.

Auto jsem sehnal, ale v půjčovně zcela nečekaně neměli k dispozici žádné, které jsem znal ze simulátoru. Tak jsem vzal to nejmenší, co měli, abych se v městském provozu cítil jistěji.

Byla krásná a jmenovala se Petra. „Kam pojedeme?“ zeptala se.

„Vezmu tě na nebezpečné místo.“

„Na to se těším. Kde parkuješ?“

Auto zaujalo. „To je ale roztomilý brouček! Tvůj?“

„Ano,“ zalhal jsem, načež jsem se minutu marně snažil zjistit, jak se řadí zpátečka. Když se mi to konečně povedlo, při rozjezdu mi zhasl motor. „Koupil jsem ho před týdnem. Ještě ho nemám úplně v ruce.“

„Jsme tady,“ zaparkoval jsem na lesní cestě v údolí Brněnské přehrady, kousek od hradu Veveří.

„Co je tu tak nebezpečného?“

„Není tu signál. Kdyby se nám něco stalo... Raději nechci domýšlet.“

„Aha,“ vytáhla mobil. „Fakt... Mám-li být upřímná, čekala jsem větší dobrodružství.“

„Vždyť jo. Jdeme se projít. Krajinou bez signálu!“

„To je o trochu lepší, ale od Clarka Kenta bych opravdu čekala víc.“

Procházeli jsme lesem, povídali si a já cítil všudypřítomné nebezpečí. Tu se dá zakopnout, zlomit si nohu, ztratit se. Jsme v opravdové přírodě! Když se něco pokazí, tady nepomůže restart.

Petra byla úplně v klidu. Zřejmě se cítila v mé společnosti bezpečně. Obzvlášť poté, co jsem jí vyprávěl, že nejlepší způsob, jak zahnat divoké zvíře, je přímý pohled z očí do očí. To jsem možná neměl. Po tom, co mě před chvílí vyděsil proběhnuvší zajíc, jsem začínal tušit, že setkání s šelmou na počítači a tady by nejspíš skončilo opačným výsledkem.

A pak se objevil ten divočák. Kňour samotář.

Zůstali jsme stát. Divočák si nás všiml a zastavil taky. Co teď? Nedá se nic dělat, udělám, co se ode mě očekává. Hrdinství. Sundal jsem brýle. Situace se rázem zlepšila, protože jsem neviděl nic, ani divočáka. Zaměřil jsem pohled na hnědou šmouhu. Jako odpověď jsem uslyšel zlověstné cvakání zubů, načež se jiná hnědá šmouha dala do pohybu a plynule se zvětšovala. „Utíkej!“ zakřičela Petra a zahájila úprk. Nasadil jsem brýle a běžel jsem za ní.

„Tamhle je seník! Přidej!“ povzbuzovala mě.

Na počítači odehrají fotbalový zápas v plné síle včetně prodloužení, tady jsem po sto metrech nemohl. Krutý svět! Divočák se přibližoval. Naštěstí byl starý a moc mu to neběželo. Teď dokonce podklouzl. O to víc se rozzuřil. A zrychlil! Vztek často vybudí k lepším výkonům, to je známá věc i na PC. A strach zřejmě funguje podobně. Netušil jsem, že to ještě jde, ale zrychlil jsem taky. Konečně seník. Vyšplhal jsem po žebříku do prvního patra a udýchaný jsem se svalil do sena. Vzápětí do žebříku plnou parou narazil kňour a přelomil ho vejpúl.

„Myslím, že jde do tuhého,“ řekla Petra a přitiskla se ke mně. Měla pravdu, šlo do tuhého. Sundala mi brýle a stejně jako s divočákem se situace zlepšila. Nic jsem neviděl, a to mi dodalo odvalu.

Divočák byl dávno pryč a do seníku nakukovalo zapadající slunce. Petra měla hlavu položenou na mém neopáleném propadlém hrudníku. „Jsi ajťák, že?“

„Jak jsi to poznala?“

„Dobrodružný výlet do krajiny bez signálu - to by napadlo jenom ajťáka... A trošku jsi mi lhal: auto není tvoje, sportovec rozhodně nejsi, gentleman dejme tomu. Logika mi velí poslat tě do háje.“

„Ale my jsme v háji... Promiň. Mám problém s upřímností. Vždycky plácnu nějakou blbost. Jako třeba teď. Krom toho si moc nevěřím,“ vysvětloval jsem motivy pro mlžení pravdy.

„Dobře, tohle vysvětlení беру. Musím uznat, že je s tebou zábava. To se mi líbí.“

„Znamená to, že se ještě někdy sejdem?“

„Jo,“ zněl překvapivý verdikt. „Ale příště si program vezmu na starosti já.“

Vrátil jsem auto a šel jsem domů. A bylo mi skvěle. Reálný svět se mi začínal líbit. Sice v něm nejsem pilot ani úspěšný farmář, ale oproti PC je tu jedno zásadní vylepšení, a to přitažlivá realie jménem Petra. A tu žádný simulátor nenahradí.